

Οι πληγές και ο πόνος δεν επουλώνονται με το χρόνο, μονάχα απαλύνονται. Η γλώσσα είναι «δεμένη» όταν το σώμα έρχεται αντιμέτωπο με το τραύμα και το «πονώ» δεν μεταβιβάζεται. Η επιθυμία για ζωή και η ανυπότακτη ελπίδα βοηθούν την ψυχή να μιλήσει και να εκφραστεί, να πει τη δική της ιστορία και να κοινοποιηθεί στον κόσμο.

«Επιλέγω τη ζωή και θα συνεχίζω να την επιλέγω κάθε μέρα. Όταν με ρωτούν πώς είναι τα παιδιά μου, τους απαντώ "είναι ζωντανά"», όπως υπογραμμίζει στο Liberal και τη **Νεκταρία Μαραγιάννη** η Reut Karp, αναφορικά με την τρομοκρατική επίθεση της Χαμάς, την 7η Οκτωβρίου 2023. Μεταξύ των θυμάτων, φίλοι της Reut καθώς και ο πρώην σύζυγός της· το νήμα της ζωής του κόπηκε μπροστά στα μάτια των δύο εκ των τριών παιδιών τους.

Παρότι η ίδια δεν βρισκόταν στο κιμπούτς Re'im, έδινε δύναμη στα παιδιά της μέσω τηλεφωνικής συνομιλίας. Ο φόβος κυριαρχούσε, αλλά ο φόβος δεν μπορεί να νικήσει, όπως αναφέρει στο Liberal πριν από την έναρξη της εκδήλωσης, στην Αθήνα (στις 22/05), για τη συμπλήρωση των 77 χρόνων Ανεξαρτησίας του Ισραήλ.

«Πριν από τη Χαμάς το Re'im ήταν ένας παράδεισος»

«Μεγάλωσα στο κιμπούτς Re'im το οποίο απέχει 4 χιλιόμετρα από τη Γάζα. Το μέρος ήταν σαν παράδεισος, ποτέ δεν είχαμε ακούσει σειρήνες να ηχούν ή βομβαρδισμούς. Μας άρεσε που ζούσαμε εκεί. Αλλά από τότε που η Χαμάς κατέλαβε τη Γάζα, υποφέραμε από πυραύλους και σειρήνες» ξεκινά την αφήγησή της η Reut, και συνεχίζει, επικεντρωμένη στο πώς βίωσε την επίθεση της Χαμάς.

«Την 7η Οκτωβρίου 2023 δεν ήμουν σπίτι. Είχα επισκεφθεί ένα φιλικό μου πρόσωπο για ένα Σαββατοκύριακο και ο πρώην σύζυγός μου έμεινε σπίτι με τη νέα του σύντροφο και με δύο από τα τρία μικρά παιδιά μας. Θυμάμαι ότι, νωρίς το πρωί, έλαβα ένα γραπτό μήνυμα από την -τότε 10χρονη- κόρη μου, την Daria, που έγραφε: "μαμά, ο Dvir δολοφονήθηκε όπως και η σύντροφός του. Βοήθεια!" Το τηλέφωνο χτύπησε και την άκουγα κατατρομαγμένη. Την ρώτησα τι συνέβη και προσπαθούσε να μου εξηγήσει πως ήταν φοβισμένη και φοβόμουν κι εγώ ότι κάποιος θα τη σκοτώσει.

Δεν ήταν μόνη της, ήταν με τον μικρό της αδερφό, τον -τότε 8,5 ετών- Lavi. Ήθελα να μου πει τι συνέβη αλλά δεν ήθελα να την βάλω σε κίνδυνο σε περίπτωση που κάποιος την άκουγε. Ξεκίνησε να μου μιλά και της έλεγα: "σς σς, μην μιλάς". Ηχογράφησα εκείνη την κλήση, διήρκησε περίπου τρεις ώρες».

Πώς κατάφερε και επικοινωνήσει μαζί της η κόρη της; «Ο πατέρας της την έκρυψε μαζί με τον γιο της σε ασφαλές μέρος, μέσα στο σπίτι, και βγήκε έξω για να προστατέψει τα παιδιά. Τότε έφθασε η Χαμάς και τον τραυμάτισε βαριά. Δύο τρομοκράτες που έφτασαν αργότερα σκότωσαν τον Dvir μπροστά στα μάτια των παιδιών του, έπειτα την σύντροφό του και ύστερα στάθηκαν εκεί όπου βρίσκονταν κρυμμένα τα παιδιά μου.

Η Daria είχε καλύψει το σώμα της γιατί φοβόταν ότι οι τρομοκράτες θα την έβλεπαν και θα την σκότωναν. Μετακίνησαν το ρούχο με το οποίο ήταν καλυμμένη και τότε συνέβη ένα θαύμα και δεν τη σκότωσαν, ούτε τη χτύπησαν. Τα παιδιά μου ήταν μόνα τους για τρεις ώρες και εκλιπαρούσαν για βοήθεια, δεν μπορούσαν καν να πιουν νερό παρότι έκανε πολύ ζέστη, δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε πέρα από το να έχουν το τηλέφωνο ανοιχτό για να τους ακούω. Ο γιος μου είχε παγώσει».

«Εκείνη την ημέρα λειτούργησα σαν ρομπότ»

Ο φόβος κυριαρχεί στο σώμα αλλά δεν το εξουσιάζει πλήρως. «Εκείνη την ημέρα λειτούργησα σαν ρομπότ, οι κινήσεις μου ήταν σπασμωδικές», μου εξιστορεί η Reut. Στο μπράτσο της ένα τατουάζ – σαν γραπτός μάρτυρας του γεγονότος: εντός σχήματος καρδιάς γραμμένα τα ονόματα των παιδιών της και του πρώην άνδρα της, και περιμετρικά του σχήματος της καρδιάς η ημερομηνία, με μαύρη μελάνη γραμμένη στην Ιστορία του Ισραήλ (7.10.2023).

«Ήταν προφανές για εμένα ότι έπρεπε να ηρεμήσω την Daria. Θυμάμαι ότι καθόμουν στο φιλικό σπίτι, περίπου 100 χιλιόμετρα μακριά από τα μικρά μου παιδιά και δεν σταμάτησα να προσπαθώ να την καθησυχάσω, να της λέω ότι βρίσκεται στο πιο ασφαλές μέρος του κόσμου γιατί εκείνες τις στιγμές μιλούσε μαζί μου. Εξακολουθούσα να ακούω (σ.σ. από το τηλέφωνο) τις σειρήνες, τους βομβαρδισμούς, ήξερα ότι το μικρό μου κοριτσάκι βρισκόταν μπροστά από σορούς και αίματα, μου είπε πως φοβόταν ότι θα πεθάνει.

Παράλληλα, άνοιξα τις εφαρμογές στο κινητό και διάβαζα ότι άνθρωποι δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν γιατί η Χαμάς έκαιγε τα πάντα στο διάβα της, κάποιοι ήταν νεκροί. Η Χαμάς άνοιγε τις πόρτες των σπιτιών και σκότωνε ανθρώπους, κάποιους τους αφήγαγε. Το κιμπούτς απέχει μόλις 2 χιλιόμετρα από το σημείο όπου έγινε το πάρτυ Supernova».

Στο μεταξύ, η Reut είχε στείλει μήνυμα σε ομαδική συνομιλία του κιμπούτς Re'im, στο WhatsApp, γράφοντας ότι ο Dvir δολοφονήθηκε και τα παιδιά ήταν μόνα τους. Στο κιμπούτς διέμεναν περίπου 400 άτομα, το μήνυμά της το διάβασαν ευθύς πολλοί, επομένως, κάποιος θα μπορούσε να πάει και να τα πάρει μαζί του ή να μείνει μαζί τους.

Στο σπίτι έφτασε ένας γείτονας και έμεινε μαζί τους καθώς «δεν ήθελε να βάλει τα παιδιά μου σε κίνδυνο μεταφέροντάς τα στο δικό του σπίτι. Ήταν αδύνατο να γυρίσει, οι πυροβολισμοί δεν σταματούσαν και οι σειρήνες δεν είχαν πάψει να ηχούν. Έμεινε μαζί τους έως ότου υπάρξει ησυχία έξω και αυτό κράτησε περίπου εννέα ώρες – διάστημα κατά το οποίο δεν μπορούσαν να φάνε ή να πιουν νερό. Έμειναν ακίνητοι και αφότου έπαψαν οι πυροβολισμοί και οι σειρήνες, ο γείτονας που ήταν μαζί τους, άνοιξε το παράθυρο του καταφυγίου και είδε το αυτοκίνητο με όσους είχαν έρθει να βοηθήσουν».

Όπως η Reut συνεχίζει, «στο κιμπούτς βρισκόταν επίσης η μητέρα και η αδερφή μου, η μητέρα μου ήταν η μόνη που μπορούσε να μου φέρει τα παιδιά. Ήταν ξυπόλητα» όπως έχει καταγραφεί σε βίντεο στο οποίο η Reut τρέχει προς το αυτοκίνητο και μόλις τα παιδιά της βγουν από το όχημα τα βυθίζει στην αγκαλιά της.

«Όσο μιλούσα στο τηλέφωνο με τα παιδιά μου, όταν εκείνα φοβόντουσαν, προσπαθούσα να τα κάνω να νιώθουν ασφαλή. Το μόνο πράγμα που υπάρχει είναι η ελπίδα και δεν σταμάτησα να τους λέω ότι "η μαμά είναι εδώ". Η Χαμάς κατέστρεψε ένα μέρος που ήταν παράδεισος».

Οι σοκολάτες και η διατήρηση της μνήμης

«Ο Dvir ήταν σοκολατοποιός από το 1996 αλλά ποτέ δεν είχε καταγράψει τις συνταγές του» σημειώνει η Reut για τον άλλοτε σύζυγό της και συνεχίζει: «Έφτιαχνε τις σοκολάτες του ξανά και ξανά κι έτσι δεν χρειαζόταν να γράψει τις συνταγές του, κάτι που έκανε κατά τη διάρκεια της πανδημίας οπότε και του έλεγα "ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να μας συμβεί!" κι εκείνος απαντούσε "ακόμη κι αν πάθω κάτι, θα στέκομαι δίπλα σε αυτόν που θα τις φτιάχνει και θα υποδεικνύω τον τρόπο"».

«Μετά το φόνο του θυμήθηκα ότι του είχα ζητήσει να τις γράψει και θυμήθηκα ότι έχω τις συνταγές από τις σοκολάτες του. Προσφέρονται στην καφετέριά μου στο Τελ Αβίβ, στο Café Otef Re'im. Είναι ένα μεγάλο κατάστημα καφέ που –μεταξύ άλλων– προσφέρει προϊόντα από το κιμπούτς. Τα άτομα που εργάζονται είναι από το νότιο Ισραήλ κι έτσι τα κέρδη πηγαίνουν πίσω στην περιοχή. Οι σοκολάτες συμβολίζουν την περιοχή μας, όπως και το σήμα κατατεθέν του καφέ, μία κόκκινη ανεμώνη· ανθίζουν το διάστημα λίγο πριν από την άνοιξη και τα χωράφια είναι σαν να έχουν καλυφθεί από κόκκινα χαλιά».

Τι συμβολίζουν οι σοκολάτες; «Με αυτές διατηρείται η κληρονομιά του Dvir, η μνήμη του. Μπορεί αυτός να δολοφονήθηκε αλλά διατηρείται η γλυκιά γεύση που δημιούργησε. Επέλεξα να επικεντρωθώ σε αυτή την πλευρά διότι τίποτε δεν θα αλλάξει και τίποτε δεν θα τον φέρει πίσω. Προσπαθώ να επικεντρωθώ στο ότι τα παιδιά είναι ζωντανά. Τα σκέφτομαι κάθε πρωί που ξυπνώ και επιλέγω τη ζωή. Επιλέγω τη ζωή και θα συνεχίσω να την επιλέγω κάθε μέρα».

Κατς: Ο πόλεμος συνεχίζεται γιατί η Χαμάς συνεχίζει να υπάρχει

Το τραυματικό γεγονός «δένει» τους ανθρώπους, η ιστορία της Reut δεν αφήνει κανέναν ασυγκίνητο, ειδικά αφ' ης στιγμής 58 όμηροι κρατούνται ακόμη στη Γάζα, μεταξύ αυτών και πρόσωπα κοντινά προς τη Reut, όπως η ίδια σημειώνει στο Liberal πριν από την έναρξη της εκδήλωσης για τη συμπλήρωση των 77 χρόνων Ανεξαρτησίας του Ισραήλ.

«Αυτή κανονικά θα ήταν μια μέρα που θα σηματοδοτούσε όλα τα επιτεύγματα του Ισραήλ, μεταξύ άλλων την εξέλιξή του σε ένα φάρο για την επιστήμη και την καινοτομία. Είμαστε εξαιρετικά υπερήφανοι για αυτό μας το επίτευγμα, αλλά αυτή δεν είναι μια συνηθισμένη ημέρα», υπογραμμίζει ο πρέσβης του Ισραήλ στην Ελλάδα, Νόαμ Κατς, μην παραλείποντας να

αναφερθεί στους δύο συναδέλφους που σκοτώθηκαν (22/05) σε επίθεση στην πρεσβεία του Ισραήλ στην Ουάσιγκτον.

«Πέρυσι ελπίζαμε ότι ο πόλεμος θα είχε τελειώσει, αλλά εδώ βρισκόμαστε και πάλι φέτος και ο πόλεμος συνεχίζεται γιατί η Χαμάς εξακολουθεί να υπάρχει. Αυτός ο πόλεμος θα τελειώσει μόνο όταν οι όμηροί μας επιστρέψουν στα σπίτια τους. Δεν πρόκειται για πράξη εκδίκησης. Θέλουμε να βεβαιωθούμε ότι δεν θα γίνει απλώς άλλος ένας κύκλος βίας. Η Μέση Ανατολή είναι μια δύσκολη γειτονιά, αλλά δεν είμαστε μόνοι, αυτό αντανακλάται στη δυναμική μας», συμπληρώνει, κάνοντας ιδιαίτερη μνεία στους δεσμούς με την Ελλάδα.

«Ακόμα και σε στιγμές πόνου πρέπει να θυμόμαστε ότι έχουμε τη δύναμη να αλλάξουμε την πραγματικότητα. Ο δρόμος θα είναι μακρύς και δύσκολος», προσθέτει, εστιάζοντας στη δύναμη της ελπίδας: «στην ελληνική μυθολογία, όταν άνοιξε το κουτί της Πανδώρας εμφανίστηκαν στον κόσμο όλα τα δεινά – αλλά εμφανίστηκε και η ελπίδα. Η ελπίδα είναι επίσης το όνομα –και η ψυχή– του εθνικού μας ύμνου».

Αν μη τι άλλο, η ελπίδα, παρότι «σε τι άθλιες συνθήκες ζει/ στριμωγμένη μέσα μας/ σα να' ναι αέρας χωρίς φτερά/ σα να' ναι φως/ από τον ουρανό τιμωρημένο/ στα σκοτεινά να πνέει» (από το ποίημα «Στην ελπίδα» της Κικής Δημουλά) μένει ανυπότακτη και ο πιο φωτεινός σύμμαχος. Επιθέσεις βίας και τρομοκρατίας στηλιτεύονται καθότι είναι ενάντια στην ανθρώπινη ζωή. Αναντίρρητο ότι το φως είναι άφθαστο και υπερισχύει.

ΠΗΓΗ: [LIBERAL, 24.5.2025](#)